

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Z. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2018, č. j. KUZL 64293/2018, sp. zn. KUSP-64293/2018/DOP/Od,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru dopravně-správního (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 7. 2018, č.

j. DOP/30063/2018/STM, sp. zn. DOP/4406/2018/STM, jímž správní orgán prvního stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako nedůvodné zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů v jeho evidenční kartě řidiče, a tyto záznamy byly potvrzeny.

2. Žalobce se v období od 27. 10. 2016 do 5. 6. 2018 dopustil celkem čtyř přestupků souvisejících s porušením pravidel provozu na pozemních komunikacích, za které byl pravomocně postižen a kdy tyto přestupky podléhají bodovému hodnocení. Vzhledem k tomu, že každý z těchto přestupků byl spáchán v jiný den a samostatným skutkem, zaznamenával správní orgán za tyto přestupky ve smyslu ustanovení § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu do evidenční karty řidiče-žalobce příslušné počty bodů, a to až do dosažení celkového počtu 12 bodů. Všechny přestupky žalobce byly projednány samostatně uložením pokuty v blokovém/příkazním řízení.
3. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně obsahu podaného odvolání, a k věci samé uvedl, že v řízení o námitkách byla, zhodnocena způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. K námitce nezpůsobilosti jednotlivých rozhodnutí (pokutových, resp. příkazových bloků), na základě kterých byly žalobci body zapsány, žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně se způsobilostí všech podkladů pro záznam bodů do registru řidičů zabýval, a to velmi pečlivě, kde se správní orgán způsobem vyplnění pokutových, resp. příkazových bloků podrobně zabýval a kde si i řádně zdůvodnil, z jakého důvodu považuje tyto pokutové, resp. příkazové bloky za způsobilé podklady pro záznam bodů do registru řidičů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu prvního stupně zrušil.
5. Žalobce předně namítá, že žalovaný nereflektoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Z dalších rozhodnutí téhož odvolacího orgánu (např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) vyplývá, že se jedná o ustálenou praxi. Žalobce má za to, že dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.
6. Žalobce dále konstatuje, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení.

Dle žalobce nemůže být takové oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká. Žalobce připouští, že blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. Namítá, že z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonem stanovenou povinnost porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, považuje žalobce za naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

7. V další části žaloby žalobce poukazuje na některé případy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy rozhodně přestupkové jednání nevyplyvá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, případně překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dále v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem popis přestupku ve formátu „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“ Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a ne jako spolujezdec. Z rozhodnutí musí být dále zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tedy aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Obdobně i v případě nezastavení na signál stůj, není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*jízda na červenou aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je řídit se, při provozu na pozemních komunikacích, světelnými signály, pokyny policisty dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu: „*řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace*“, případně dle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, „*signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením*“, z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „jel na červenou“.
8. Pokud jde o jednotlivé pokutové bloky ze dne 27. 10. 2016, 31. 3. 2017, 7. 10. 2017 a 6. 6. 2018, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, žalobce shodně brojil proti nepřesnému zajištění osoby přestupce, nepřesnému označení doby spáchání přestupku, chybnému označení právní kvalifikace, a namítal též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků. Předmětné pokutové bloky tedy nebyly podle názoru žalobce způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Není bez

důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Na podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě považuje žalobní námitky za nedůvodné, nadto se opakuje s námitkami odvolacími, s nimiž se dle jejího názoru dostatečně a srozumitelně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které ve vyjádření opakovaně odkazuje. Nadto uvádí, že správní orgán prvního stupně si vyžádal příslušné pokutové bloky k ověření, že existují způsobilé podklady pro potvrzení údajů, které vedly k provedení záznamu bodů. Po prostudování všech pokutových bloků dospěl žalovaný k závěru, že popisy jednání na pokutových blocích byly vyplněny řádně a jsou dostatečným podkladem pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. K námitce, že správní orgány jsou povinny rozhodovat stejně dle rozhodnutí jiných správních orgánů, žalovaný uvedl, že rozhodnutí jiného správního orgánu je pro toto řízení zcela irelevantní a nelze z něj vycházet, každé řízení je individuální, specifické a je nutné vždy vycházet z konkrétních podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že doložené pokutové bloky jsou dostatečnými podklady pro ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Žalobce učinil předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhl celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byl ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).
12. Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro

takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

13. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*“ Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.
14. Stejně tak lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, podle něhož v „*§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích jsou zakotveny tři podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení, které spočívají ve spolehlivém zjištění přestupku, v nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou a v ochotě obviněného z přestupku pokutu zaplatit. Znění tohoto ustanovení by proto mohlo oproti dosavadní judikatuře vést k úvaze o principiální možnosti obnovy blokového řízení i v případě tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Takový názor by však neodpovídal povaze blokového řízení. Orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně zjišťují, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Na pokutovém bloku se přitom podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích vyznačí pouze údaje o tom, jaké pověřené osoby, komu, kdy a za jaký přestupek uložily pokutu v určité výši. [...] Možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení se však obviněný z přestupku vzdává udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení. Tímto souhlasem obviněný z přestupku akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku, o jeho právní kvalifikaci a o nedostatečnosti jeho vyřízení domluvou, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry orgánu oprávněného ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení charakteru nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení tedy nepředstavuje pouhou jednu z kumulativních podmínek tohoto řízení, nýbrž přímo jeho podmínku sine qua non, při jejímž splnění se navíc bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn a nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou tak splněny všechny podmínky pro uložení pokuty v blokovém řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích.*“

[...] [S] *ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci [...].“*

15. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.*“
16. Krajský soud má za to, že správní orgány v nyní projednávané věci tomuto požadavku přitom bezezbytku dostály. Není tedy pravdou, že by ve své rozhodovací činnosti vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, jak žalobce v podané žalobě namítal. Ze spisové dokumentace v této souvislosti vyplynulo, že správní orgán prvního stupně si od příslušných orgánů Policie České republiky vyžádal ověřené kopie veškerých pokutových bloků o spáchaných přestupcích, a z obsahu vydaných správních rozhodnutí je rovněž patrné, že správní orgány jednotlivá oznámení o spáchání přestupku s těmito pokutovými bloky porovnaly, a dospěly k závěru, že na nich uvedené údaje korespondují s údaji obsaženými v oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokových řízeních. Správní orgány se tedy zabývaly hodnocením způsobilosti podkladových rozhodnutí (pokutových bloků) k záznamu bodů, a tedy postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.
17. Pokud žalobce k žalobě přikládá rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, u žádného z těchto rozhodnutí nicméně neuvedl jednoznačnou spojitost s nyní projednávaným případem. Bez dalšího tak nelze konstatovat, že by závěry uvedené v rozhodnutích jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí byly použitelné v nyní souzené věci. Za této situace proto nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jakožto podkladových rozhodnutí si učinily vlastní úsudek. Krajský soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobcem uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry, a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom bylo v dané věci naplněno. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil.

18. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám, že žalovaný nerefletoval žalobcem uplatněné odvolací důvody a předložené důkazní prostředky. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně postupoval tak, že si na základě žalobcem podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie pokutových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Není tedy pravda, že by správní orgány vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Postup správního orgánu prvního stupně zhodnotil soud jako souladný se zákonem i se shora citovanou judikaturou. Stejně tak žalovaný se dle krajského soudu důkladně zabýval odvolacími námitkami žalobce, v nichž (obdobně jako v žalobě) jednak v obecné rovině předkládal tvrzení, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení, jednak konkrétně zpochybňoval jednotlivé pokutové, resp. příkazové bloky.
19. Proto i krajský soud (obdobným způsobem jako žalovaný) konstatuje, že pokud žalobce v žalobě v obecné rovině namítá skutečnosti, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče (kdy na konkrétních příkladech žalobce poukazuje zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti i ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), jeho argumentace je v této části poměrně obecná, bez jasně konkretizované vazby na projednávaný případ. Ve vztahu ke způsobu, jakým je nutné dostatečně specifikovat přestupkové jednání ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku žalobce souhrnně uvádí obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uvádí námitky obecného charakteru, aniž by v tomto žalobním bodě upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takováto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou tvrzeními nedůvodnými. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů, včetně krajského soudu (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný právní zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 14. 2018, č. j. 7 As 123/2018-35, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2018, č. j. 29 A 53/2016-73, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 10 A 150/2015-35, či např. též v rozsudcích zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016-78 či ze dne 4. 10. 2019, č. j. 62 A 24/2018-68).
20. V rozsudku ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41, Nejvyšší správní soud k vadám řízení, spočívajících v podkladech pro rozhodnutí a záznam bodů řidiče uvedl, že „je nutné zohledňovat již zmíněnou specifickou blokového řízení, která zakládá nemožnost posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014 - 39 ze dne 28. srpna 2014 mimo jiné vyplývá, že při zohlednění specifík blokového řízení, je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“

K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku č. j. 4 As 8/2013 - 27 ze dne 16. května 2013, v němž je mimo jiné uvedeno, že je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“

21. Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, na který odkazoval sám žalobce v žalobě, Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že „[n]e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku série AL/2009 č. L 4255984. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. [...] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah blokové pokuty ze dne 13. 10. 2010 série AL/2009 č. L 4255984, dospívá k jednoznačnému závěru, že stěžovatel dne 13. 10. 2010 v Českém Krumlově řídil motorové vozidlo zn. VW, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Místem spáchání je město Český Krumlov, dne 13. 10. 2010 v 19:20 hodin. Vymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován. Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace

skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.“

22. S ohledem na citovanou judikaturu krajský soud posoudil jednotlivé, žalobcem rozporované, pokutové, resp. příkazové bloky, jejichž kopie se nachází ve správním spisu.
23. K pokutovému bloku č. L 0372731, série JL/2015, vystaveného Oddělením silničního dohledu Policie ČR Zlín, kdy na tomto pokutovém bloku je jasně slovy a symboly uvedeno, že přestupkové jednání žalobce spočívalo v tom, že dne 27. 10. 2016 v 15:49 hod. v Biskupicích u domu č.p. 42 směrem na Luhačovice jako řidič vozidla RZ X porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a to tím, že překročil rychlost v obci (50/71/68 km/h). Je zde uvedena i právní kvalifikace korespondující s tímto skutkem, tedy přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu. Pod tím vším je pak podpis žalobce. Pokutový blok tak dle krajského soudu obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, je dále zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok byl dle krajského soudu způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).
24. K pokutovému bloku č. D 2139636, série GD/2014, vystaveného Oddělením silničního dohledu Policie ČR Zlín, kdy na tomto pokutovém bloku je jasně slovy uvedeno, že přestupkové jednání žalobce spočívalo v tom, že dne 31. 3. 2017 v 06:55 hodin ve Zlíně-Malenovicích (Prohled) jako řidič vozidla RZ X nebyl za jízdy připoután („za jízdy přip. b. p.“) a lékařské potvrzení („LP“) nevlastní, a že tím porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Je zde uvedena i právní kvalifikace korespondující s tímto skutkem, tedy přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pod tím vším je pak podpis žalobce. Z tohoto popisu jednoznačně dle krajského soudu vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě na uvedené ulici k přestupkovému jednání došlo. Uvedený pokutový blok byl dle krajského soudu způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).
25. Totéž hodnocení krajský soud konstatuje i ve vztahu k příkazovému bloku č. C 0620754, série AC/2017, vystaveného Obvodním oddělením Policie ČR Napajedla, kdy na tomto příkazovém bloku je jasně slovy uvedeno, že přestupkové jednání žalobce spočívalo v tom, že dne 7. 10. 2017 v 13:50 hodin v Napajedlích na ulici Kvítkovické porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy jako řidič motorového vozidla RZ X nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a lékařské potvrzení nevlastní. Je zde uvedena i právní kvalifikace korespondující s tímto skutkem, tedy přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pod tím vším je pak podpis žalobce. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním

provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě na uvedené ulici k přestupkovému jednání došlo. Uvedený příkazový blok byl dle krajského soudu způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce).

26. V neposlední řadě shledal krajský soud za způsobilý k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobce) i příkazový blok č. B 0511327, série AB/2017, vystavený Obvodním oddělením Policie ČR Otrokovice, kdy na tomto příkazovém bloku je jasně slovy uvedeno, že přestupkové jednání žalobce spočívalo v tom, že dne 5. 6. 2018 v 09:35 hod. v Otrokovicích-Kvítkovicích jako řidič vozidla RZ X na světelné křižovatce ze směru z ul. Objízdna při odbočení na tř. Osvobození nerespektoval červený světelný signál semaforu, a že tím porušil ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Příkazový blok tak dle krajského soudu obsahuje jednoznačnou identifikaci žalobce, je dále zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobci uložena pokuta, včetně její výše (případná nečitelnost číslice „500“ je bez pochyby doplněna o slovní vyjádření „pětset“) a následně zapsán příslušný počet bodů.
27. Na základě uvedeného činí krajský soud závěr, že všechna žalobcem zpochybněná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem jakožto přestupcem. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů, že všechny pokutové bloky jsou způsobilými podklady k záznamu bodů do registru řidičů.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. prosince 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu